12.9.2027 Hampurin merimieskirkon 125-vuotisjuhla

Hyvät juhlavieraat, rakkaat Hampurin merimieskirkon ystävät,

liebe Festgäste, liebe Freundinnen und Freunde der Finnischen Seemannskirche in Hamburg,

125 vuotta on pitkä aika.

Kun suomalainen merimieslähetystyö Hampurissa alkoi vuonna 1901, Suomi ei ollut vielä itsenäinen valtio. Elettiin Venäjän vallan ja ensimmäisen sortokauden aikaa – Suomen itsenäistymiseen oli vielä 16 vuotta.

Myös Hampuri oli hyvin toisenlainen kuin tänään. Se oli suuri ja kasvava satamakaupunki, johon saapui laivoja ja niiden mukana suomalaisia merimiehiä – kaukana kotoa, vieraassa kaupungissa ja vieraan kielen keskellä.

Heitä varten tarvittiin paikka, jossa joku puhui omaa kieltä. Paikka, jossa saattoi tavata toisia suomalaisia, saada tarvittaessa apua ja tuntea hetken olevansa vähän lähempänä kotia.

Siitä alkoi Hampurin merimieskirkon tarina.

125 vuoden aikana lähes kaikki ympärillämme on muuttunut. Laivat ovat muuttuneet, satama on muuttunut ja Hampuri on muuttunut. Matka Suomesta Saksaan ei enää kestä päiviä, ja yhteyden kotiin saa muutamassa sekunnissa. Myös ihmiset, joita Merimieskirkko palvelee ovat muuttuneet.

Ja kaikesta tästä muutoksesta huolimatta olennaisin ei ole muuttunut, monet ihmisten tarpeet ovat samoja kuin jo yli sata vuotta sitten.

Ihminen kaipaa edelleen toista ihmistä. Etsimme yhteyttä toisiimme, haluamme tulla nähdyiksi ja kuulluiksi ja tuntea kuuluvamme johonkin. Joskus tarvitsemme seuraa ja iloa, joskus käytännön apua tai kuuntelijaa. Ja joskus vain paikan, jossa voi juoda kupin kahvia ja olla hetken rauhassa.

Tässä on jotakin olennaista Merimieskirkosta.

Kun katsomme tänään taaksepäin näihin 125 vuoteen, voisimme tietysti kertoa rakennuksista, vuosiluvuista ja toiminnan eri vaiheista. Ne kaikki kuuluvat historiaamme.

Mutta Merimieskirkon todellinen historia ei ole ensisijaisesti rakennusten tai organisaation historiaa.

Se on ihmisten historiaa.

Se on niiden ihmisten historiaa, jotka astuivat ovesta sisään vuosikymmeniä sitten. Niiden suomalaisten historiaa, jotka ovat muuttaneet Saksaan työn, opiskelun, rakkauden tai elämän muiden käänteiden vuoksi. Se on työntekijöiden, vapaaehtoisten, työkerholaisten, tukijoiden, yhteistyökumppaneiden ja ystävien historiaa. Se on kaikkien meidän historiaa, sinun ja minun. Me olemme tehneet Merimieskirkkoa.

Olen itse usein ajatellut, että yksi asia tässä paikassa tekee minut erityisen ylpeäksi – ja välillä myös vähän hämmästyneeksi.

Se, miten monien ja miten erilaisten ihmisten kirkko Hampurin merimieskirkko on.

Tästä ovesta kulkee ihmisiä, joiden elämäntilanteet, taustat, ajatukset ja suhteet kirkkoon voivat olla hyvin erilaisia. Yksi tulee jumalanpalvelukseen, toinen saunaan. Joku tarvitsee apua, joku toinen tulee vapaaehtoiseksi auttamaan muita. Joku on ollut mukana vuosikymmeniä, ja joku astuu ovesta ensimmäistä kertaa.

Ja silti tämä voi olla paikka meille kaikille.

Merimieskirkon ei tarvitse olla kaikille samanlainen, jotta se voisi olla kaikkien yhteinen.

Sillä tämä talo ei yksin ole Merimieskirkko.

Merimieskirkko syntyy siitä, että joku avaa oven, keittää kahvin, istuu toisen viereen tai kysyy, mitä sinulle kuuluu – ja jää kuuntelemaan vastausta.

Tätä paikkaa on tehty yhdessä jo 125 vuotta.

Und wenn ich heute in diesen Festsaal schaue, sehe ich verschiedene Generationen dieser Gemeinschaft.

Viele von Ihnen haben sich um diesen Ort gekümmert – als Mitarbeitende, Ehrenamtliche, Freunde und Unterstützer. Sie haben Ihre Zeit, Ihre Fähigkeiten und Ihr Herz geschenkt.

Schauen Sie sich einmal um.

Hier sehen wir einen Teil der langen Kette von Generationen, die diesen Ort seit 125 Jahren trägt. Vieles, was für uns heute selbstverständlich ist, ist durch das Engagement der Menschen entstanden, die vor uns hier waren.

Dafür möchte ich Ihnen ganz einfach sagen:

Danke.

In einer 125-jährigen Geschichte ist die Zeit eines einzelnen Menschen kurz. Jede Generation trägt eine Zeit lang Verantwortung.

Und jetzt sind wir an der Reihe.

Dieser Ort ist uns anvertraut. Unsere Aufgabe ist es, gut für ihn zu sorgen und ihn eines Tages an die nächste Generation weiterzugeben.

Das bedeutet aber nicht, alles unverändert zu bewahren. Im Gegenteil.

Die Finnische Seemannskirche besteht seit 125 Jahren, weil sie sich immer wieder verändern konnte – und gleichzeitig daran festgehalten hat, warum sie da ist.

Meidän täytyy uskaltaa kysyä, keitä varten Merimieskirkkoa tarvitaan tänään ja huomenna.

Kuka tarvitsee tämän oven olevan auki? Kuka tarvitsee yhteisöä? Kuka tarvitsee apua tai kuuntelijaa? Kuka etsii paikkaa, johon voisi kuulua? Ja millä tavoin meidän pitää muuttua, jotta osaamme edelleen vastata näihin tarpeisiin?

Tässä on myös jotakin hyvin olennaista Merimieskirkon kristillisestä perustehtävästä.

Ihminen saa tulla sellaisena kuin on.

Ja oven avaa toinen ihminen.

Emme tiedä, miltä Hampurin merimieskirkko näyttää 25, 50 tai 125 vuoden kuluttua. Eikä meidän tarvitsekaan tietää.

Mutta toivon, että jotakin tästä säilyy.

Että tänne voi tulla. Että täällä ihminen kohdataan ihmisenä. Että erilaiset ihmiset voivat edelleen löytää täältä oman paikkansa.

Hampurin merimieskirkko ei ole vain paikka, johon tullaan.

Se on paikka, jota tehdään yhdessä.

Meidän vahtivuoromme kestää vain aikansa. Sitten tulee seuraavien vuoro.

Me olemme saaneet tämän paikan niiltä ihmisiltä, jotka olivat täällä ennen meitä. Meidän tehtävämme on pitää siitä huolta, uudistaa sitä ja aikanaan antaa se eteenpäin.

Toivottavasti hieman vahvempana, hieman avoimempana ja valmiina ottamaan vastaan myös sellaisia ihmisiä, joita emme vielä edes tunne.

Ja ennen kaikkea sellaisena paikkana, jossa joku voi tulevaisuudessakin avata tämän oven, astua sisään sellaisena kuin on ja huomata:

Täällä minulle on paikka.

Lämpimät onnittelut 125-vuotiaalle Hampurin merimieskirkolle.

Ja ennen kaikkea – kiitos teille kaikille, jotka olette tehneet ja teette tästä paikasta Merimieskirkon.

Valtteri Salmi
Hampurin merimieskirkko